

3.

Á TIZEDFIZETÉS SZERZŐDÉSE

Január 14., szombat délután

Az Úr üzenetet közölt népével, mely a mai időkre szól. Malakiás harmadik fejezete tárja elénk az üzenetet. Az Úr hogyan fejezte volna ki világosabban és erőteljesebben a követelményeit, mint ez a fejezet?

Senki se feledje, hogy Istennek ezek a követelményei összes többi elvárásának a háttérét képezik. Bőkezűen ad nekünk, mi pedig, az emberrel kötött szerződése szerint, jövedelmünk tizedrészét visszaadjuk neki. Az Úr kegyesen szolgálaira bízza kincseit, de a tizedről ezt mondja: ez az enyém. Pontos arányban azzal, amint az embernek adja tulajdonát, az ember kötelessége visszaadni jövedelmének pontos tizedét. Ezt a határozott rendet maga Jézus Krisztus vezette be. – *Bizony-ságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 384. o.

Az Úr intézőivé tett bennünket. Legkisebb áldozataink, legszerényebb szolgálataink, melyeket hittel és szeretettel ajánlunk fel, oda-szentelt ajándékok lehetnek, hogy embereket nyerjenek meg a Mester szolgálatára, s hogy az Ő dicsőségére szolgáljon. Minden más előtt legyen a Krisztus országának jóléte és java a legfőbb szempontunk. Akik élvezeteiket és önző érdekeiket teszik életük fő céljává, nem megbízható szolgák.

Akik megtagadják magukat, hogy mások javára éljenek, akik oda-szentelik magukat Krisztus szolgálatára, azoknak boldogság jut osztályrészül, melyet az önző hiába keres. [...]

A keresztények elfelejtik, hogy ők a Mester szolgálói, hogy maguk is, idejük és mindenük a Mesterüké. – *Bizony-ságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 397–398. o.

Míg az emberek földi dolgok után futnak, Jézus a mennyei jutalomra tereli figyelmüket. A jutalom nemcsak a jövő ígérete, hiszen már itt is részesülünk benne. Az ősi időkben az Úr megjelent Ábrahámnak és így

szólt: „Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1) Ez a jutalma Krisztus minden követőjének. Az Úr, Immánuel, „velünk az Isten”, Ő az, akiben van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve... mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben feltárul előtte szívünk, olyan mértékben válunk hasonlónvá hozzá. Tapasztalhatjuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Eféz 3:18–19), „ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 34. o.

Minden megtért léleknek világosságot kell kapnia az Úr követelményeiről, a tizedről és az áldoznivalókról. Mindazt, aminek emberek örvendhetnek, az Úr nagy birtokáról kapják; Ő pedig örül, ha örökségének örömet szerezhet javaival. Azonban az Úr külön szerződést kötött mindazokkal, akik Immánuel véráztatta zászlaja alatt állnak, nevezetesen, hogy igazolják függőségüket és felelőségüket Istennel szemben, és pedig azzal, hogy Isten tulajdonából egy bizonyos részt az Ő kincstárának visszaszolgáltattak. Ezt pedig annak a missziómunkának fenntartására kell fordítani, amelyet végezniük kell, hogy betöltsék parancsát, amit Isten Fia adott, mielőtt közvetlenül tanítványaitól elbúcsúzott. – *Evangelizálás*, 249. o.

Január 15., vasárnap

De a tized rendszere nem a héberektől ered. Az Úr már a legősibb időktől kezdve igényt tartott a tizedre, mint sajátjára, és ezt az igényét elismerték és tiszteletben tartották. Ábrahám tizedet adott Melkhisédeknek, a magasságos Isten papjának (1Móz 14:20). Mikor Jákób, mint menekült és vándor Béthelben volt, ígéretet tett az Úrnak: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:22) Néppé válásukkor az izraeliták a tized törvényét, mint az Istentől nyert törvénynek egyikét erősítették meg, amelynek megtartásától függött jólétük.

A tized és az áldozatok rendszerének azt a nagy igazságot kellett az emberek elméjébe vésnie: teremtményei számára minden áldás forrása

Isten, és gondviseléséért, jó adományaiért hála illeti meg Őt az ember részéről. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

Jákób az éjszaka mély csendjében ébredt fel álmából. A látomás fénylő alakjai eltűntek. Csak a magányos dombok elmosódó vonalaival és a fölé boruló csillagfényes éggel találkozott most a tekintete. De az az ünnepélyes érzése volt, hogy Isten van vele. [...]

Jákób is emléket állított Isten irgalmának, hogy valahányszor arra jár, megálljon azon a szent helyen, és imádkozzon az Úrhoz. Béthelnek, vagy „Isten házá”-nak nevezte el azt a helyet. Mélységes hálával ismételte el azt az ígéretet, hogy Isten vele lesz. Aztán ünnepélyesen megfogadta: „[...] Ha az Isten velem leendő, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem; és békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leendő az én Istenem; és ez a kő, amelyet oszloplul állítottam fel, Isten háza leszen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:20–22)

Jákób nem akart ily módon egyezséget kötni Istennel. Az Úr már korábban jólétet ígért neki. Ez a fogadalom szívből fakadt, amely tele volt hálával Isten szeretetének és irgalmának bizonyosságáért. Jákób érezte, hogy Istennek igényei vannak vele szemben, amelyeket tudomásul kell vennie; és Isten kegyének különleges megnyilvánulásai viszonzást követelnek. – *Pátriárkák és próféták*, 187. o.

Feladatotok megtanítani azokat, akiket az igazsághoz vezettedek, hogy Istentől függőségük elismeréseként hozzák be a tizedüket a tárházba. Teljes világosságot kell nyerniük azon kötelességükkel kapcsolatosan, hogy vissza kell adniuk az Úrnak, ami az övé. A tized parancsa olyannyira tiszta és érthető, hogy semmilyen kifogást sem lehet felhozni annak megtagadására. Ha elhanyagoljátok megtanítani az újonnan megtérteket erre, valójában szolgálatotok egyik legfontosabb részét hanyagoljátok el. – *Letter 51*, 1902.

„Minden tized [...] az Úré”, ebben ugyanaz a gondolat jut kifejezésre, ami a szombat parancsolatában: „A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja.” (2Móz 20:10) Isten fenntartotta magának az ember idejének és vagyonának meghatározott részét, és egyiket sem fordít-

hatja egyetlen ember sem bűn nélkül a saját céljaira. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

Január 16., hétfő

Az Úr tudtomra adta, hogy visszatartjátok a tizedet, melyet hűségesen be kellene hoznotok az Úr kincstárába az igehirdetők és hittérítők támogatására, akik házról házra járnak, s megnyitják az embereknek a Szentírást. Az önzés nagyon lelassította a világméretű örömhírterjesztést. Néhányan a hitvalló keresztények soraiban sem értik meg, hogy azokkal a javakkal kell támogatniuk az örömhír művét, melyet Krisztus nekik adott. Pénzre van szükség, hogy fejleszteni tudjuk a világ minden részén folyó munkát. Ezrek és ezrek halódnak bűnükben. Az anyagiak hiánya az igazság hirdetésének kerékkötője, pedig el kell annak jutnia minden nemzethez, törzshöz, nyelvhez és néphez. Férfiak állnak készen, hogy elinduljanak az Úr hírnökeként, de mivel üres a kincstár, nem küldhetjük őket oda, ahol az emberek kérik, hogy jöjjön valaki, és tanítsa őket az igazságra.

Sokan vágyakoznak meghallani az élet szavát. De miként hallhatnák igehirdetők nélkül? S akiket elküldenénk, hogyan éljenek meg támogatásunk nélkül? Isten azt akarja, hogy rendesen gondoskodjunk munkásairól. Isten tulajdonai ők, s Őt gyalázzuk meg, ha úgy kényszerítjük dolgozni szolgálit, hogy egészségüknek ártson. Azzal is Istent gyalázzuk, ha a pénzszüke miatt nem küldünk munkásokat a szűkölködő mezőkre. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 52. o.

Ha az emberek semmibe veszik Isten azon elvárásait, amelyeket érthetően ismertetett, az Úr megengedi, hogy a maguk választotta úton járva learassák cselekedeteik gyümölcseit. Aki saját hasznára tartja vissza azt a részt, ami Istent illeti meg, hűtlen sáfárnak bizonyul. Nem csak azt fogja elveszíteni, amit megtagadott az Úrtól, hanem a saját részét is. – *Review and Herald*, 1902. február 4.

Az adományok kérdése nem az adottságainkra lett bízva. Isten határozott tanításokat adott erre vonatkozóan. Úgy rendelkezett, hogy a tized és az adományok terén tanúsítsunk felelősségtudatot, és azt várja el, hogy rendszeresen adakozzunk... Mindenkinek pontosan számon kell tartania a bevételeit, amelyek teljes egészében isteni áldást

jelentenek, és félre kell tennie az Úrnak a szent tizedet. Ezt az összeget semmiképp nem szabad más célra használni, hanem csak kizárólag az evangélium hirdetésének munkájára. Miután a tized félre lett téve, mindenki a saját jövedelme alapján határozzon a további adományokkal kapcsolatban. [...]

Ez az üzenet egyáltalán nem veszített erejéből. Ugyanolyan időszerű és fontos, mint Isten mindig új és szüntelen áldásai. Ezen kötelességünket nem nehéz megértenünk az Isten szent prófétája által adatott üzenet fényében. Ne botladozzatok a sötétben és az engedetlenségben. Az igazság határozott módon lett kijelentve, és bárki megértheti azt, aki kész becsületesen eljárni Isten előtt. Teljes jövedelmünk tizede az Úré. Isten kezét tesz arra a részre, amellyel kapcsolatban elvárja, hogy visszaadjuk neki, és így szól: „Megengedem, hogy a tőlem kapott javakat felhasználd, miután félretetted a tizedet, és miután adományokkal járulsz elém.” – *Counsels on Stewardship*, 80, 82. o.

Január 17., kedd

A tized fizetése azonban csak egyik része volt az Isten tervének a szolgálatának fenntartására. Ezenkívül még számos adományt és áldozatot írt elő. A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzon, úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. Különös alkalmakra önkéntes adományokat gyűjtöttek. Az aratás és szüret idején, a mező és a föld zsengeit – búzát, bort és olajat – az Úr oltárára áldozták. Az utószedést, az aratás maradványait a szegények számára hagyták. A juhok nyírásakor az első gyapjút és a búza cséplésének elejét szintén Istennek szentelték. Hasonlóképpen az állatok elsőszülötteit; ellenben az elsőszülött fiúgyermekért váltságdíjat fizettek. A gyümölcsök zsengejét viszont a Szentélyben kellett az Úrnak áldozatul bemutatni, és azután a papok szükségleteire szentelni.

A jótékonykodás ezen rendszere által az Úr oktatni kívánta az izraelitákat, hogy mindenben Ő legyen az első. Így emlékeztette őket arra, hogy Ő a tulajdonosa minden földjüknek, nyájuknak és barmaiknak. Ő adta a napfényt és az esőt; így keltette életre a vetést, és érlelte meg az aratást. Egyáltalán minden Isten tulajdona, amivel rendelkeznek, és ők csak javainak sáfárai. – *Az apostolok története*, 336–337. o.

Isten az embereket sáfáraivá tette. A tulajdon: eszköz, mellyel az evangélium terjesztéséről gondoskodott. Akik hűséges sáfároknak bizonyulnak, azokra többet bíz. Az Úr azt mondja: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” (1Sám 2:30) „A jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9:7) És ha népe hálás szívből hozza neki ajándékait és áldozatait, „[...] nem szomorúságból vagy kénytelenségből”, áldásait rájuk árasztja, amint megígérte: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal 3:10) – *Pátriárkák és próféták*, 529. o.

Amint Krisztus szeretete tölti be szívünket, s uralkodik életünkön, azzal arányban győzzük le az irigységet, az önzést, a könnyű élet szeretetét. S akkor az lesz az örömünk, ha teljesíteni tudjuk Krisztus akaratát, s az Ő szolgálainak mondjuk magunkat. Akkor boldogságunk arányos lesz önzetlen, Krisztus szeretete által sarkallt cselekedeteinkkel.

Isten bölcsessége a megváltás tervében is elrendelte az ok és okozat törvényét. A jótékonyosság cselekedeteit minden ágában kétszerezsen áldottnak jelölte ki. Aki az ínségesnek ad, mások áldására van, de maga is nagyobb mértékben áldást nyer. Isten az ember segítségével is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését. De tudta, hogy az ember nem lenne boldog, ha nem venne részt a nagyszerű mentésben, ahol művelni tudná magában a lemondást és jótékonytságot.

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonyosság áldott eredményeit, Megváltónk tervbe vette, hogy munkatársául fogadja őt. A körülmények láncolata által, melyek a jócselekedeteket váltja ki belőle, a legkitűnőbb eszközöket nyújtja az embernek, hogy művelje a jótékonytságot, s hogy megtartsa őt, megszokásból segíteni a szegényt, és elősegíteni az Úr művét is. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 382. o.

Január 18., szerda

A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, hogy mi válik javunkra. A hit rábír bennünket arra, hogy saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. [...]

Alaposan meg kell érteni, hogyan lehet a hitet gyakorolni! Isten minden ígéretének feltétele van. Ha készek vagyunk cselekedni az Ő aka-

ratát, akkor minden ereje a mienk. Mindez az ajándék, amit Isten nyújtani akar, benne van az ígéletben. „A mag az Isten beszéde.” (Lk 8:11) Amennyire bizonyos, hogy a tölgyfa benne van a makkban, Isten ajándéka ugyanolyan biztosan benne van az Ő ígéletében. Ha elfogadjuk ígéletét, miénk az ajándék. – *Előtted az élet*, 153. o.

„Ő ad mindenknek életet, lehetetet és mindent.” (Csel 17:25) Az Úr kijelenti: „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” „Enyém az ezüst és enyém az arany.” (Zsolt 50:10; Agg 2:8) És Isten az, aki az embernek erőt ad a gazdagságnak megszerzésére (5Móz 8:18). Annak elismerésül, hogy mindenünk tőle van, az Úr elrendelte, hogy áldásának egy részét adjuk vissza neki ajándékokban és áldozatokban. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

Illés idejében Izrael elszakadt Istentől. Ragaszkodtak bűneikhez, elutasították az Úr küldöttei által szóló Szentlélek figyelmeztetéseit. Így elvágták magukat attól a csatornától, melyen át Isten áldásban részesíthette volna őket. Az Úr elhaladt Izrael otthonai mellett, s szolgájának pogány földön talált menedéket, egy olyan asszonynál, aki nem tartozott a választott néphez. Mégis ezt az asszonyt tisztelte meg, mert követte a kapott világosságot, és szíve nyitva állt a még nagyobb világosság számára is, melyet az Úr prófétája által küldött. – *Jézus élete*, 238. o.

Csodálatos volt a föníciai asszony vendégszeretete Isten prófétája iránt! Az asszony a hite és nagylelkűsége által nagyszerű jutalmat nyert. „És evett mind ő, mind amaz, mind annak házanépe naponként. A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, amelyet szólt Illés által. És lett ezek után, hogy megbetegedett a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy volt, annyira már a lélegzete is elállt... És mondta néki [Illés]: Add ide a te fiadat... Akkor kiáltott az Úrhoz... És felvén Illés a gyermeket, alávitte őt a felházból a házba, és adta őt az ő anyjának, és mondta Illés: Lássad, él a te fiad! És mondta az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon igazság.” (1Kir 17:15–24) [...]

„Aki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi.” (Mt 10:41) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 346. o.

Január 19., csütörtök

Nem egyezik Isten akaratával, hogy a keresztények szűkmarkúbbak legyenek a zsidóknál, mert nekik sokkal nagyobb kiváltságaik vannak. „Valakinek sokat adnak” – jelenti ki az Üdvözítő –, „sokat követelnek tőle” (Lk 12:48). A héberektől megkövetelt bőkezű adakozás első sorban saját népüket szolgálta. Viszont ma Isten műve az egész földre kiterjed. Krisztus az evangélium kincseit követőinek kezeibe helyezte; ezzel azonban felelőssé tette őket, hogy az üdvösség örömhírét az egész világnak hirdessék. Bizonyos, hogy kötelezettségünk sokkal nagyobb, mint volt a hajdani Izraelé. – *Az apostolok története*, 337. o.

Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány Szerzőjének. A keresztény tekintse át gyakran a múltját, idézze fel hálával Isten csodálatos szabadításait – hogy támogatta a próbában; utakat nyitott meg, amikor minden sötétnek és félelmetesnek tűnt; felüdítette, amikor majdnem elalélt. Lássza meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. E megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116:12). – *Pátriárkák és próféták*, 187. o.

Minden sáfárnak meg kell értenie, hogy amikor ezen a világon mindent Isten dicsőségére cselekszik úgy a hitetlenek, mint fejedelmek előtt, akkor azt kell kifejeznie, hogy számára Isten az első, az utolsó, és mindenben a legjobb. Az igazi keresztény meg fogja érteni, hogy csak akkor viselheti a keresztény nevet, ha szüntelenül, kitartóan és egyre fokozottabban Krisztust magasztalja.

„Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék.” (1Kor 4:2) Amikor hűséggel igyekszünk megismertetni az emberekkel Istent, hajlamainkat a maga ellenőrzése alá vonja, hogy állandó lelki és értelmi fejlődésben részesülhessünk. De aki embereket akar felmagasztalni, és keveset beszél Istenről, az emberi gyengeségről tesz bizonyosságot. Az Úr magukra hagyja azokat, akik nem ismerik el, hogy Ő mindent megtesz annak érdekében, hogy jóindulatúbbá tegye őket. Csak Krisztus ereje állíthatja helyre a megrontott emberiséget. Engedjétek, hogy a körülöttetek élők megláthassák, hogy ti Istent dicsőítitek. Az emberi természet vonuljon vissza, és Isten váljon láthatóvá, hiszen Ő az emberiség egyedüli reménysége. Minden

ember építse házát az örök sziklára, Jézus Krisztusra, s akkor bármilyen vihart át fog vészelné. – *The Upward Look*, 81. o.

Isten készíti fel az emberi elmét, hogy ismerje el Őt, mint a harcoló lélek egyedüli segítőjét. Ő fogja megtanítani a zászlaja alatt állókat arra, hogy kegyelmének hűségese sáfárai lehessenek. Az ember akkor a leggyengébb, amikor azt képzeli, hogy emberi megbecsülésben lesz része, ha félreteszi Istent, miközben másokkal társalog. Isten legyen mindenben minden. Őelőtte bolondság még a legnagyobb emberi bölcsesség is.

Isten halhatatlan elveket adott az embernek, amelyekkel szemben minden emberi hatalomnak meg kell hajolnia. Az igazság nekünk adott. A világosság értékes sugarait nem szabad véka alá rejteni, mert annak világosságot kell árasztania a ház lakóira. – *Manuscript 21*, 1899. március 8.

Január 20., péntek – További tanulmányozásra

Az evangélium szolgálói, „Ha a Szentlélek munkálkodik bennünk” című fejezet; *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., „Hű intézők” című fejezet.